

ГИ ЗАБОРАВИВМЕ ПАРКОВИТЕ И ДЕТСКИТЕ ИГРИ ЗАТВОРАЈЌИ СЕ САМИТЕ ВО СЕБЕ

Ученик: Митковска Јана, VII¹, ООУ „Лазо Ангеловски“ - Скопје

Човекот се раѓа еднаш, еднаш умира и еднаш е дете. Детството е најубавиот период од животот, барем така велат возрасните. Баба ми со воздишка често вели: *Ех, младост...* Мајка ми, пак, постојано повторува: *Колку е убаво кога си дете! Уживај во овие моменти сега и тука, бидејќи тие никогаш не се враќаат.*

Спомените од детството остануваат длабоко врежани во срцето на секој и траат сè додека чука срцето. Некогаш ќе се сеќаваме на детството, на некој момент што можеби ќе вреди злато во нашиот живот. Ќе се сеќаваме на сите оние што делеле моменти со нас. Денес, ние како деца водиме сопствени битки различни од оние на возрасните. Се чувствуваме како да е крај на светот поради изгубената опрема за Физичко образование, поради случајно оставениот чадор под клупата или, пак, поради сознанието дека не сме поканети на роденденот на нашата другарка од класот. Нашите родители се радувале на мали, ситни работи... од рака полна сончоглед, од минијатурно чоколатце завиткано во светкава хартија, до сликичките од животинско царство или добиените *само уште пет минути* во моментите кога токму тие им биле од животна важност.

Денес, се чини дека децата заборавиле на овие моменти на радост и тага, се чини дека станале имуни на треперење, сочувство и топол збор. Да, точно е дека некогаш нашите родители во тоа време не знаеле кој е најдобриот телефон, не знаеле за *самсунг А6* или *А7* или *ајфон, ајпод*, не знаеле што е економска криза. А биле во криза и растеле во уште поголема, го чекале сигналот на фиксниот телефон со кабел и броеви коишто се завртуваат со показалецот, се расправале со *двојникот* на телефон. Компјутер им бил непознат поим, мобилен телефон - што би

било тоа? Со минимален избор на играчки, чекајќи со радост посебна можност да се добие нова играчка купена во единствената *стоковна куќа*, така се викале продавниците во коишто се продавало сè и сешто - од игла до локомотива што би рекле тие. Се играле со само една играчка и ја чувале и внимавале на неа како да е нешто најскапоцено. И ден-денес јас имам една кукла од времето на мајка ми, којашто за нас изгледа навистина смешна во споредба со новите и модерни *барби-кукли*. Сепак, изгледа дека биле многу среќни, радувајќи се на мали нешта на едноставни нешта. Се сеќаваат со часови играле *ластик* и *жмурки*, *народна*, со минути продолжувале една иста реченица, но не им било здодевно, таква им била играта, мижеле, барале, викале колку што ги држело глас. Колку само модринки и гребнатинки им се останати како белег на некое убаво време. А јас дали имам модринка од некоја игра? Можеби од брканица??! Чекајте да размислам... всушност јас немам ни една модринка и гребнатинка, само искривен прст или можеби искривен ‘рбет од целиот ден поминат пред компјутерот.

Ние децата денес сме среќни - ДА, но ни треба многу повеќе, бараме причина повеќе за нашата среќа, а навистина потреба нема. Среќата ја чинат мали, ситни нешта - една топла преградка, една насмевка, еден краток миг помнат со пријатна личност и, секако, споделување со некого. Можеби новото модерно време си го направило своето. Куповите детски играчки повеќето од времето стојат расфрлени наоколу, бидејќи „нема кој да ги игра“, зашто ние сме премногу зафатени со компјутерите, таблетите, телефоните, е сето тоа е заразата на новото време. Каде се игрите во парковите? Каде замреа детскиот цагор и смеа? Каде се емисиите *Бушава азбука* и *Дајте музика*.

Сега сите сме затворени во своите соби и комуницираме преку социјалните мрежи. Воопшто ја нема таа близина на разговор очи в очи, па насмевка, па топол збор, по некоја игра во дворот на училиштето, по некои

извалкани панталони или здолниште од калта, се сведовме на *хаштаг* и некое *смајли емотиконче* на крајот на разговорот. Трчаме некаде не за да уживаме во моментот тука и сега, туку за да објавиме по социјалните мрежи, за да бидеме видени, живеејќи за другите, а не за себе. ДА, секако ги имаме и придобивките од компјутерската технологија, сето знаење на дланка, во секој момент достапна секоја информација, но дали се повеќе позитивните или, пак, негативните страни? Живееме сите во некој свој свет, нереален свет. Денес ние се трудиме да направиме големи, а не така важни чекори, да бидеме видени, возвишени, почитувани... живееме барајќи ја среќата, не насетувајќи дека среќата е тука околу нас.

Да го вратиме детството онакво какво што го имале нашите родители, да излеземе на улиците, да ги вратиме старите, а и добро познати игри, да се слуша детскиот цагор, да ги оставиме за момент телефоните и за момент да се завртиме околу себе. Околу нас се луѓето што ги сакаме, да уживаме во моментот со нив тука и сега.

Јас не сакам да пораснам и да бидам дел од светот на возрасните. Таму нема игри, дружења и искреност. Секој човек кога раскажува со длабоки чувства и без здив се сеќава на најубавиот дел од животот - ДЕТСТВОТО. Затоа, на сите деца од целиот свет им испраќам порака: **ЖИВЕЈТЕ ГО СРЕЌНО И ВЕСЕЛО ПЕРИОДОТ НА ДЕТСТВОТО, ИГРАЈТЕ, ТРЧАЈТЕ, ПЕЈТЕ, СМЕЈТЕ СЕ, ЕДНОСТАВНО НЕ БРЗАЈТЕ ВО СВЕТОТ НА ВОЗРАСНИТЕ.**

ДА УЖИВАМЕ ВО ДЕТСТВОТО СЕГА И ОВДЕ, ВО ОВОЈ МОМЕНТ, БИДЕЈЌИ ТОА НИКОГАШ НЕ СЕ ВРАЌА НАЗАД, А САМО СПОМЕНИТЕ ОСТАНУВААТ ЗАСЕКОГАШ. ЗА ТОГАШ КОГА „СЕГА“ ЌЕ ЗНАЧИ „НЕКОГАШ“.